

Ο φόβος του θανάτου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:ianisdo.blogspot.com

Δεν είναι πάντα και παντού ίδιος ο φόβος από τον θάνατο ούτε ίδιος ο ηρωισμός την ώρα του θανάτου.

Το πιο δύσκολο για τον άνθρωπο είναι να πεθάνει εν μέσω σωρού γελαστών ανθρώπων, όταν αυτοί χαίρονται για τον θάνατό του. Εκεί φαίνεται ο μέγιστος ηρωισμός ή ο μέγιστος φόβος.

Σε τέτοιες καταστάσεις πέθαιναν οι χριστιανοί μάρτυρες στις αρένες «διασκέδασης» της Ρώμης.

Ύστερα είναι πιο δύσκολο στον άνθρωπο να πεθάνει όταν του φανεί ότι αυτός μόνος του πεθαίνει, και αφήνει άθικτο ολόκληρο τον κόσμο στη ζωή. Και όταν ακόμα και οι φίλοι του κλαίνε γύρω του! Ο άνθρωπος τότε αισθάνεται φόβο από τον θάνατο αναμεμιγμένο με τη ντροπή. Είναι πολύ πιο εύκολο στον άνθρωπο να πεθάνει στη μονομαχία -πιο δύσκολο στη μονομαχία με θηρίο από ότι με άνθρωπο- όταν κτυπά και δέχεται το κτύπημα. Και αυτός ο φόβος είναι μεγάλος, όμως μικρότερος απ' ότι στις πρώτες δύο περιπτώσεις.

Και είναι ελάχιστος ο φόβος από τον θάνατο στις μεγάλες μάχες, όπου ο άνθρωπος πηδά στον θάνατο πάνω από τους νεκρούς ανθρώπους. Και είναι ελάχιστοι οι πραγματικοί ήρωες στις μεγάλες μάχες, όπου πεθαίνουν στο πλήθος.

Με μία λέξη, ο θάνατος είναι ασύγκριτα φοβερότερος, όταν με τα δάχτυλα ξεριζώνει καλάμι-καλάμι από τον μεγάλο χώρο του αγρού της ζωής, απ' ότι όταν θερίζει με το δρεπάνι.

Εάν θέλεις να πεθάνεις σαν τους ήρωες από τις δύο πρώτες περιπτώσεις, τότε το μόνο που μπορεί να σου πει κανείς είναι: να είσαι θαρρα-λέος, κάθε μέρα είναι μια μεγάλη μάχη σ' ολόκληρη την οικουμένη κι εσύ πεθαίνεις με τη μισή οικουμένη. Γιατί όπως εσύ εισπνέεις και εκπνέεις τον αέρα, έτσι όλη η οικουμένη ασταμάτητα εισπνέει και εκπνέει τη ζωή.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Στοχασμοί περί καλού και κακού, εκδ. Εν πλω, σ. 133-135)